

ker so Nemci, le drži se gesla svoji k svojim, ker bodeš s tem mestjana ugonobil, ali pa vsaj jako občutljivo poškodoval, tvojo narodnost pa — povzdignil. Dragi mi kmet, pa ni res! Mestjana ne bodeš poškodoval, pač pa bodeš poškodoval prav izdatno samega sebe. Saj poznamo tisto geslo svoji k svojim, saj vemo, kako je pred kratkim ravnal neki slovenski milijonar. Kmečke groše kaj rad pobira za svojo moko, žito pa, katero za to moko rabi, naročuje od židov na Ogrskem! To je svoji k svojim. Ako toraj ne prodaš dragi mi poljedelec, dragi mi kmet tvojih pridelkov mestjanuu, trgovcu itd. ako je hočeš pa vendar prodati, potem moraš delo, katero je do sedaj — seve proti malemu plačilo — izvrševal drugi za Tebe, izvršiti sam! S tem da se Ti da priložnost prodati Tvoje pridelke v bližnjem mestu, v trgu, ali pa morda celo že v domači vasi, prihraniš si sam mnogo potov, in lahko opraviš med tem časom drugo delo, lahko si priskrbiš druge pridelke.

Grozovitna je bedarija klerikalcev, ako ti pridi-
gujejo, češ, le ne oddaj mestjanu ali pa trgovcu Tvó-
jih pridelkov, in videl bodeš, da ga s tem ugonobiš.
V zadnjih klerikalnih listih se piše na primer, naj
kmetje ne prinesejo v mesto zelenjave in drugega in
videli bodejo, da bodejo mestjani s tem zdatno ob-
škodovani. Evo ti, dragi mi kmet, ravno nasprotni
dokaz! V mesto Ptuj so pripeljali pred par leti
ogrski kmetje več vozov zelja, luka, sploh poljskih
idelkov in so prodajali te pridelke, kateri so bili
o izvrstni in jako dobri na ptujskem mestnem
po bolj nizki ceni, kakor je to kmetom v ptuj-
okolici mogoče. Mestjani so dobili toraj izvrstne
idelke po nizki ceni, a kmetje iz ptujske okolice
svojih niso mogli nikakor prodati. A glejte, kaj
ukrenilo mesto?

Uvidevši, da je mestjan in kmet živel do sedaj
vedno v najboljšem prijateljstvu, je določilo mesto
Ptuj, da Ogrji ne smejo pripeljati več svojih pridelkov
v Ptuj, čeprav so njihovi omenjeni pridelki boljši in
cenejši, kakor pridelki kmetov v ptujski okolici, češ,
ako pride kmet iz te okolice v Ptuj kupovat dru-
zega blaga, potem je tudi treba, da se mu odkupi-
je njegovi pridelki, čeprav bi te pridelke dali drugi
kraj, in sicer boljše in cenejše.

Tako je tudi prav! Kmet in mestjan naj delata
skupaj, ker je vedno resnično, da roka roko umiva!

Dragi kmet, ali ti je tvoje pridelke kedaj že
farovž odkupil? Ne, odnesel ti jih je že, toda —
navadno zastonj.

Kmetje v celjski okolici, kdo pa plačuje hmelj
najbolje?

Povsod se lahko doprinese dokaz, da je omen-
jena hujskarija od klerikalne strani neumestna, da
je za kmeta nevarna, nikakor pa ne za mestjana,
kateri si lahko svoje potrebe, posebno pri sedajnih
modernih prometih naroči iz daljnih drugih krajev in
sicer ceneje, kakor mu jih prodaje naš kmet.

Povsod, povsod se lahko dokaže, da to hujska-
rijo povzročajo samo klerikalni hujskači, ker hočejo

potem sami v kalni vodi ribiti, seve za svoj, nikdar
polni pregloboki farški žep!

Kdor je tako nespameten, da tega ne vidi, ta je
še pač v klerikalni temi, Bog daj da bi mu prisve-
tila kmalu jasna naprednjaška zvezda.

Našim naročnikom.

Uredništvo in upravništvo „Štajerca“
želi vsem svojim vrlim naprednim kmetom
in naročnikom prav veselo in srečno alelujo!

Spodnje-štajerske novice.

Goljufija. Bivši ulanski enoletni prostovolec v
8. ulanskem polku, Robert Blašič iz Ptuja je na-
pravil na Dunaju nad 200 tisoč kron dolga in je
sedaj s svojo ljubico, neko Kastner, pobegnil. Na-
farbal je večinoma krčmarje in trgovce, ter jim je
pravil, da ima od očeta pričakovati velika posestva
v Ptuju in na Hrvaškem. Njegovi glavni upniki bili
so že v Ptuju, da se prepričajo o istini Blašičevih
trditvah, a tukaj so zvedli, da jih je ogoljufal. Blašič
je tudi ponaredil podpise nekega ptujskega notarja
in večjega posestika v ptujski okolici ter se mu je
tako posrečilo, to visoko goljufijo izvršiti.

Pazite pri streljanju. Znana vam je vsem na-
vada, da se o veliki noči navadno strelja iz topičev,
iz pištol in tako dalje, na čast našemu Odrešeniku
in njegovemu vstajenju. Kmetje pazite, da se pri tem
streljanju ne bode zgodila kaka nesreča. Deca in ne-
dorasli fantiči nimajo pri streljanju ničesar opraviti,
toraj proč z njimi od takega posla!

O Ptuju piše zadnji „Fihpos“, da je za kmete
nevarno mesto, ker se baje pripravlja v njem največ
strupa, namreč žganja. Kmetje, vprašajte enkrat
„Fihposa“, v kojem posestvu je največ fabrik za
— špiritus. Ako ne bode po svoji navadi lagal, vam
mora povedati, da jih je največ v rokah bogatih du-
hovnikov, menihov in škofov. Ali jih hočeš vedeti,
„Fihpos“?

Ogenj. Dne 22. marca t. l. nastal je pri pose-
stniku Valentinu Pohorcu v Dobrovcih na nedognani
način ogenj, kateri je posestvo Pohorčevo z krmo in
nekimi poljedeljskimi orodji vred uničil. Škoda znaša
2260 kron, a zavarovalna vsota samo 1600 kron.

Dete v ognju. Dne 16. marca t. l. napravila je
10letna Ana Vimer, hčerka vdove Katarine Vimer
pri Sv. Lovrencu na ognjišču ogenj, da bi si neko
jed pogrela. Pri tem je pa tako neprevidno delala,
da se je njena obleka užgala ter se deklica po celem
životu hudo ožgala. Njene matere, katera ima štiri
malih otrok ni bilo doma, ter je šele po tej nesreči
prišla od zunanjih opravkov.

Tatvina. Dne 17. marca tega leta so tatovi ulo-
mili v sobo opekarja Butolija v opekarnici gosp.
Matzuna v Ragoznici pri Ptuju. Tatovi so iz zaprtega
kovčeka (koferja) Butolija okrali znesek 10 kron ter
več obleke in drugih reči. Sumi se, da so to tatvino

izvršili trije laški delavci, ker so ob enem tudi izgibile tri delavske knjige dotičnih delavcev, še bolj pa, ker so vsi trije omenjeni isti dan iz Ptuja odšli.

C. kr. okrajni sodnji izročili so Jurija W i g e r a in Leopolda P e t e k a iz mestnega in Drstelskega vrha, ker sta v preteklem letu neko potujočo družino (moža in ženo), katera je prenočevala na škednju posestnika Potočnika ob polnoči z nožem hotela napasti. Ob enem sta hotela tudi ženo posiliti. Napadena sta začela kričati, na kar sta omenjena zločinca zbežala. Ker pa jih niso poznali, se je še le sedaj posrečilo njiju dobiti in zapreti. — Dalje so zaprli znanega nevarnega tata Jožefa G o m z a iz Grajenskega vrha, ker je Jakobu Kolariču iz istega kraja žugal z ubojem. — Lorenc F e l n o g a, viničar v Janževem vrhu je svojo ženo nečloveško pretepel, in ji žugal, da jo ubije. Tudi njega so ptujski sodnji izročili.

Dopisi.

Črešnice pri Konjicah. Ogrizek pa šola. Blagovolite gospod urednik, k zadnjemu dopisu v 5. številki sledeče v pojasnenje dostaviti: Ko je prečastiti gospod dekan in kanonik dr. L. G. koncem mesca avgusta 1902 tukaj skušnjo iz krščanskega nauka imel, me je obiskovaje prijazno vprašal, kaj zahtevam, da od vsega prepira z župnikom Ogrizekom opustim i. t. d. Tedaj odgovorim: Ako g. župnik vse obrekovanje čez me na prižnici, pri sejah krajnega šolskega sveta, v spovednici in sploh pri vseh prilikah „ravno tam prekliče“; to pa tem bolj, ker on vkljub svojemu preklicu pri sodnji „znovega“ pisano in rečeno vse naprej trdi in širi! — najbujše pa še od tistih „štirih silovitih prič“!! od katerih dosedaj ni nobene imenoval! ki bi vse njegove najostudnejše izraze čez me „potrjevale“! da mi resnično ljudje taka imena od vseh strani dajejo, katere pa me je groza ponavljati i. t. d. „nazaj vzame in vsemu temu konec napravi“!! — To pa zopet tembolj, ker že Ogrizeka predobro poznam, temveč sem mu pri sodnji prizanesel, tem nevarnejši je pozneje postal!! Vse drugo zadoščenje mu pregledam in prizanesem. — Nato reče veleučeni gospod dekan in doktor: „To pa Ogrizek ne bo hotel storiti!“ Potemtakem bi se bil moral jaz „brezpogojno na milost in nemilost“ udati, ničesar zahtevati, vse krivice voljno pretrpeti, se nobenih časnikov v pomoč posluževati! četudi nimam prižnice i. t. d. na razpolago, in tako Ogrizeku še večji „pogum“ napraviti, kakor si ga je pozneje resnično dovolil! kajti pouk i. t. d., katerega Ogrizek od svoje višje strani dobi, bere samo on in nihče drugi, zato vse obrne! ter se strese po pregovoru kot — — le edini časnik, ga nekoliko ukroti. In pri tem je pogovor ostal. Dasitudi pa župnik ni ene besede preklical, sem jaz vendar na iskreno željo dekanovo vse v miru pustil in se nikjer več zagovarjal! Nasprotno pa Ogrizek, ki je svojemu predpostavljenu gospodu na hudo zagrojenje „sveto obljubil“, ako se mu za zdaj še prizanesem, hoče z naprej mirovati!! i. t. d., je čez dva tedna, dne 14. septembra 1902, že tako na prižnici

začel čez me udrihati ter moje opravičenje! tožbe imenovati, kakor sem že zadnjič omenil, da je moja gospa od same jeze! in sramote! iz cerkve zbežala! da so ljudje kar strmé gledali. Potem pa si še Ogrizek predrzne tirjati: jaz in moja gospa morava v cerkev priti in med otroci ravno pod prižnico stati in vse to „obračanje“ poslušati. Pa tudi na to obrekovanje sem podpisani na dekanovo gorko željo še zmirom potrpel! — Na to pa se Ogrizek ojači ter začne v treh časnikih „Slovenu“, „Gospodarju“ in „Naš Domu“ po meni klestiti. A kako hudo se je spekel in osramotil! Skraja sem bil iz teh časnikov zbiral, a konečno moram vendar v tem oziru taktnost priznati (morebiti je bil poziv od zgoraj), da je „Slov. Gospodar“ Ogrizeku dne 25. septembra, „Naš Dom“ pa 25. oktobra dobesedno takole odgovoril: „Črešnice. O tej stvari nič! — Sicer pa bi nas Vaš dopis spravil v ‚kajho‘, po kateri prav nimamo nobenega hrepenenja.“ Iz tega sledi, koliko termoglavega in nerodnega je moral Ogrizek načekati. Ker se tedaj na ta način ni mogel jeze znebiti, je še stem poskusil, da je meseca novembra in decembra že zopet šolske ure „štrajkal“, to je, jih izpuščal, na prižnici pa vsako nedeljo ponavljal: „Dokler se razmere ne spremenijo“, to se reče, dokler mene Ogrizekove tožbe od tukaj ne izpodijo, „ne morem iti v šolo“!! A Ogrizek je ravno tako, kakor po leti še pred Božičem na povelje od zgoraj! — zopet rad prišel v šolo, dasitudi sem jaz še vedno bil tukaj. Zraven tega je pošiljal eno pritožbo za drugo na Gradec, kar mu je krajni šolski svet vedno moral podpisati, ter stem le njegovo svojevoljo gojiti, mene s podpisi pa tožiti! A vse to ni nič pomagalo. Ogrizek začne obupavati!! Pa prezviti Mihamuka, še eno si domisli, ter poskusi svojo srečo dne 21. januarja pri izpraševanju krščanskega nauka, kakor že znano. Tukaj pa si naj očetje dobro zapomnijo, da oni niso nikakor sposobni, čez učitelja soditi, kajti če bi on postavilo celo preziraje, šolske zamude ne izkazoval, ter bi otroci samo doma pasli in delali, potem bi učitelja hvalili, častili ter ga med zvezde kovali! če tudi bi otroci ničesar ne znali, kakor tudi njih štariši ne, za kar se ja nihče ne zmeni! Ko hitro pa starši po dolgem opominovanju vsaj enkrat 2 kroni kazni dobijo, in naj bi njih otroci še toliko se naučili, vedli in znali, vsaj o tem nihče ne ve in se prepričati ne more, a gorje pa potem učitelju! Le ena prilika, le en vodja ali aranžer. Ogrizek se naj prikaže in vsi vdarijo po izobražitelju njih mladine!! — G. Ogrizek pa si naj zapomni: „To je znak njegove krščanske ljubezni, ki je nevedno ljudstvo zavozil ter toliko zla učinil“!! — Dočim je Ogrizek vnovič pogorel, je po drugi strani istim starišem mnogo škodoval, katerih otroke, pri 20, sem podpisani le iz dobre, proste volje učil, ki so v druge „sosedne, večrazredne šole všolani“! — pa so zaradi „poldnevnega“ pouka raji semkaj hodili in nekoliko bliže imeli, a bili so potem odpravljani ter v svoje šole pozvani, ker so se njih stariši dali zapeljati k izreku: nehvaležnost je plačilo sveta. Nekteri pa so vse tožbe čez me „prekli-